

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **E. B., IČO: X**
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Weigem
sídlem Nad Zátíším 586/22, Praha 4

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Washingtonova 11, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. 27902-5/2016-610000-12,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 22. 6. 2016 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. 27902-5/2016-610000-12 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

rozhodnutí“), jímž bylo podle § 135zdd písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 407/2012 Sb. (dále jen „zákon o spotřebních daních“) rozhodnuto o zabrání řezaného tabáku uloženého ve 113 plastových krabičkách o přibližné hmotnosti 200 g (o celkové hmotnosti 22,6 kg) zajištěného žalobkyni jako fyzické osobě podnikající na základě rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 25. 9. 2010, č. j. 35922-5/2010-176500-032 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“ a „zajištěný tabák“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutím Celního úřadu Kladno ze dne 8. 8. 2012, č. j. 6187-3/2012-176900-021, byla žalobkyně mj. shledána vinnou ze správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 a byla jí uložena pokuta ve výši 70 000 Kč a propadnutí zajištěného tabáku. Rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 23. 1. 2014, č. j. 3766/2014-900000-304.7 (dále jen „rozhodnutí o zastavení řízení“), však bylo uvedené rozhodnutí v části týkající se předmětného správního deliktu zrušeno a řízení bylo zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti žalobkyně za tento správní delikt. Dne 25. 8. 2014 žalovaný ve skladu Správy státních hmotných rezerv P. provedl odběr vzorků zajištěného tabáku. Zkouškou Celně technické laboratoře bylo zjištěno, že odebrané vzorky jsou řezaný tabák způsobitý ke kouření bez dalšího průmyslového zpracování. K námitce žalobkyně, že zboží, z něž byly odebrány vzorky, není zajištěným tabákem, žalovaný uvedl, že zajištěno bylo celkem 113 neznačených plastových krabiček, z čehož tři byly dne 2. 10. 2010 odebrány Celním úřadem Praha D8, a proto při odběru vzorků dne 25. 8. 2014 už bylo zjištěno jen 110 krabiček. Zboží bylo řádně přelepeno celními páskami s číslem jednacím věci a ztotožněno. V daňovém přiznání podaném dne 6. 10. 2010 žalobkyně sama uvedla, že zajištěný tabák byl určen k její podnikatelské činnosti. K další námitce žalovaný uvedl, že zákon o spotřebních daních nestanoví, že odběr vzorků nelze provést v průběhu správního řízení. Žalovaný má naopak podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost zjistit, zda se jedná o tabák ke kouření. Žalobkyně byla přítomna odběru vzorků, byla seznámena s výsledky zkoušek a byla jí dána možnost se k nim vyjádřit. Z rozsudků citovaných žalobkyní vyplývá, že zkouška kouření tabáku pracovníkem Celně technické laboratoře je relevantním důkazem. Naopak není právem obviněného být přítomen zkouškám prováděným pracovníky Celně technické laboratoře. Posudky a vyjádření Celně technické laboratoře jsou standardní důkazní prostředky, k nimž se žalobkyně mohla vyjádřit a případně navrhnout jiné důkazy, včetně důkazu zkouškou kouření tabáku. K další námitce žalovaný uvedl, že řízení o správním deliktu žalobkyně bylo zahájeno dne 29. 8. 2011. Odpovědnost žalobkyně prekludovala, žalovaný tedy pokračoval v řízení a podle § 135zdd zákona o spotřebních daních uložil žalobkyni zabrání věci. Nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť ve věci zabrání neznačeného tabáku ještě nebylo rozhodnuto.
3. Žalobkyně namítla, že ji nelze považovat za osobu, kterou nelze stíhat podle § 135zdd písm. a) zákona o spotřebních daních, neboť právo žalovaného na její postižení pouze prekludovalo. Nečinnost žalovaného nelze nahradit uložením zabrání věci. Dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012, neboť řízení o tomto správním deliktu bylo zastaveno. Žalobkyně tedy není pachatelkou ve smyslu § 135zdd písm. a) zákona o spotřebních daních. V této souvislosti poukázala na § 101 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), podle něhož také musí zabíraná věc náležet pachateli. Dále žalobkyně namítla, že zákon o spotřebních daních nestanoví lhůtu pro zabrání věci, proto

o něm bylo nutno pravomocně rozhodnout ve lhůtě, v níž bylo žalobkyni možné stíhat, tj. do tří let od spáchání deliktu. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105 (publ. pod č. 1837/2009 Sb. NSS; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) a náleze Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>), z nichž podle ní plyne, že celní orgány nemohou o zabránění věci rozhodnout kdykoliv. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by jí předtím žalovaný oznámil zahájení správního řízení. Předchozí řízení o správním deliktu žalobkyně bylo zastaveno, žalovaný přesto prováděl dokazování a navíc žalobkyni nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí před jeho vydáním. Dále žalobkyně namítla, že dne 25. 8. 2014 se nekonalo v rozporu s protokolem č. j. 129122/2014-610000-32.5 ohledání věci, ale odebrání vzorků. To bylo navíc nezákonné, neboť nebylo vedeno žádné správní či daňové řízení. Správní řád neupravuje možnost odběru vzorků, přičemž ani místní šetření podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) neproběhlo. Argumentace žalovaného, že zákon odebírání vzorků neomezuje, neobstojí, neboť státní moc lze uplatňovat jen v případech stanovených zákonem. Výsledky zkoušek vzorků odebraných dne 25. 8. 2014 proto podle § 51 odst. 1 správního řádu nelze použít jako důkaz. Konečně žalobkyně namítla, že nebyla přítomna zkoušce kouření tabáku provedené Celně technickou laboratoří, k čemuž odkázala na rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113 (publ. pod č. 2313/2011 Sb. NSS), a náleze Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že bylo-li by podmínkou zabránění věci pravomocné rozhodnutí o vině pachatele, byl by § 135zzd odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daní zcela nadbytečným ustanovením. Smysl tohoto ustanovení je v tom, aby se zabraným zbožím nebylo nadále nezákonně nakládáno. Vrácení neznačeného tabáku na daňové území České republiky by bylo v rozporu se zákonem o spotřebních daních. Dále žalovaný uvedl, že rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, není v dané věci přílehlavý, neboť nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti a nedošlo k porušení právní jistoty žalobkyně. Dále žalovaný uvedl, že k zahájení správního řízení došlo dne 29. 8. 2011. Řízení sice bylo zastaveno, ale zajištěný tabák zůstal zajištěn, žalovaný proto dále postupoval v řízení. Žalobkyně tím nebyla zkrácena na svých procesních právech. Žalovaný jí dal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což je zřejmé z protokolu z ústního jednání č. j. 27902-2/2016-610000-12, který žalobkyně podepsala. Dále ji informoval i o odběru vzorků, kterého se zúčastnila. Žalobkyně byla rovněž seznámena s protokolem o zkoušce vzorků zajištěného tabáku a měla možnost se k němu vyjádřit, včetně navržení důkazu zkouškou kouření. Tu by pak žalovaný prováděl jako důkaz ohledáním za přítomnosti žalobkyně. Konečně žalovaný uvedl, že v řízení postupoval podle správního řádu, a to v souladu s § 1 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních.
5. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že řízení o jejím správním deliktu bylo zahájeno dne 24. 8. 2011 a nikoliv 29. 8. 2011. Dále zopakovala, že toto řízení bylo zastaveno a právo zabrat zajištěný tabák prekludovalo podle § 135zzf odst. 2 zákona o spotřebních daních. Rozhodnutí o zastavení řízení přitom představuje překážku *rei iudicatae*. Dále žalobkyně uvedla, že podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze stanovit daň po uplynutí tříleté lhůty od okamžiku, kdy mělo být podáno řádné daňové tvrzení a v návaznosti na to citovala judikaturu, a to zřejmě rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014 – 35, publ. pod č. 3263/2015 Sb. NSS, podle něhož v případě prekluze

práva na vyměření spotřební daně, není možno rozhodnout ani o propadnutí vybraných výrobků podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních. Tento závěr se dle jejího názoru analogicky uplatní i v nyní projednávané věci.

6. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť žádný z účastníků se nevyjádřil k výzvě soudu, a soud tedy má za to, že oba s tímto postupem souhlasí. Žalobkyní navržený důkaz (napadené rozhodnutí) soud neprovedl, neboť tato listina je součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování zásadně neprovádí.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 25. 9. 2010 byla v místě podnikání žalobkyně, tj. na adrese H., K. P. provedena Celním úřadem Praha D8 kontrola značení tabákových výrobků podle § 115 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012. Bylo při ní zjištěno, že ve skladových prostorách se nacházejí i tabákové výrobky, a to řezaný tabák bez etikety a popisu balený v průhledných plastových krabičkách o hmotnosti 200 g a neznačený tabákovou nálepkou podle § 114 zákona o spotřebních daních. Tabák byl skladován ve dvou papírových krabicích v celkovém počtu 113 krabiček, tedy o celkové hmotnosti 22,6 kg. Na výzvu k předložení nabývacích dokladů žalobkyně uvedla, že tabák koupila od neznámého občana vietnamské národnosti na blíže neurčeném místě, přičemž jeho cenu a další informace o prodeji si již nepamatuje. Platba za tabák byla provedena v hotovosti bez vystavení dokladu. Celní úřad Praha D8 ještě téhož dne předběžným opatřením podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 veškerý nalezený tabák zajistil rozhodnutím o zajištění.
8. Oznámením ze dne 24. 8. 2011, č. j. 15877-2/2011-176900-021, zahájil Celní úřad Kladno řízení mj. o správním deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012, jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že jako podnikající fyzická osoba v místě svého podnikání skladovala 113 balení po 200 g neznačeného řezaného tabáku. Rozhodnutím Celního úřadu Kladno ze dne 8. 8. 2012, č. j. 6187-3/2012-176900-021, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání výše uvedeného správního deliktu a byla jí uložena pokuta ve výši 70 000 Kč a propadnutí zajištěného tabáku. Rozhodnutím o zastavení řízení ze dne 23. 1. 2014 Generální ředitelství cel k odvolání žalobkyně rozhodnutí Celního úřadu Kladno v části týkající se správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 zrušilo a řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavilo. V odůvodnění zejména uvedlo, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt zanikla, neboť uplynula tříletá objektivní prekluzivní lhůta stanovená v § 135l odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012. Dále uvedlo, že rozhodnutí bylo nezákonné i z toho důvodu, že v rozporu s § 3 správního řádu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť nebylo dostatečně prokázáno, že zajištěný tabák je tabákem ke kouření. Jen ten podléhá povinnosti značení tabákovou nálepkou.
9. Dne 25. 8. 2014 proběhlo ve skladu Správy státních hmotných rezerv P. ohledání zajištěného tabáku za účasti pracovníků žalovaného, jednoho svědka a zástupce žalobkyně. Ve skladu byla identifikována paleta se dvěma kartony, které byly označeny číslem jednacím věci a přelepeny celními páskami. V kartonech se nacházela průhledná plastová balení bez popisu, jejichž obsahem byl materiál vzhledem i vůní připomínající tabák. Při kontrole množství bylo zjištěno, že oproti rozhodnutí o zajištění se v kartonech nachází

jen 110 balení, tj. o tři méně. Poté byl proveden odběr vzorků v počtu 2x 10 balení tabáku, z čehož jedna polovina byla převezena k analýze a druhá ponechána ve skladu. Zástupce žalobkyně do protokolu o ohledání uvedl, že zboží ve skladě není zajištěným tabákem, neboť nebylo zajištěno celními závěrami a páskou s podpisem žalobkyně. Počty balení tabáku navíc nesouhlasí. Podle protokolu o zkoušce ze dne 21. 10. 2014, č. j. 44228/2014-900000-020, bylo Celně technickou laboratoří zjištěno, že odebrané vzorky jsou řezaným tabákem, který je způsobilý ke kouření bez dalšího průmyslového zpracování.

10. Oznámením ze dne 11. 2. 2015 (jde zřejmě o chybu v psaní, neboť oznámení bylo elektronicky podepsáno žalovaným, odesláno i doručeno žalobkyni dne 11. 2. 2016) žalovaný žalobkyni sdělil, že má podle § 36 odst. 1 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, a to do dne 3. 3. 2016, kdy proběhne ústní jednání, na němž bude proveden důkaz listinami. Během tohoto jednání žalobkyně požádala o stanovení třicetidenní lhůty k podání vyjádření ve věci, čemuž žalovaný vyhověl. Žalobkyně se následně k podkladům napadeného rozhodnutí vyjádřila v podání ze dne 15. 3. 2016.
11. Dne 9. 5. 2016 žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 135zdd písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodl o zabrání zajištěného tabáku.
12. Podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 *„[s]právní orgán příslušný k projednání správního deliktu uloží propadnutí neznačených tabákových výrobků zajištěných při kontrole podle § 115 nebo tabákových výrobků anebo lihovin zajištěných při kontrole podle § 134, jestliže*
a) náleží pachateli správního deliktu a
b) byly ke spáchání správního deliktu užity nebo určeny.“
13. Podle § 135d odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 *„[n]bylo-li uloženo propadnutí věcí uvedených v odstavci 1, rozhodne se o jejich zabránění, jestliže náleží pachateli, kterého nelze za správní delikt stíhat [...] a jejich uvedením do oběhu by s přihlédnutím k jejich množství mohla být způsobena újma hospodářským zájmům státu chráněných tímto zákonem.“*
14. Před samotným posouzením věci se soud zabýval otázkou, jakou právní úpravu je z hlediska časové působnosti třeba aplikovat. Podle čl. III bodu 6 zákona č. 407/2012 Sb., jímž byl v zákoně o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 zrušen dřívější § 135d, který byl současně nahrazen novým § 135zdd, platí, že *„[ř]ízení o správním deliktu podle části šesté zákona č. 353/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.“* Z citovaného ustanovení je zřejmé, že na řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, toto přechodné ustanovení nelze aplikovat. Předmětné řízení totiž jednak formálně nebylo vůbec zahájeno (k tomu viz dále), ale především celé (všechny úkony žalovaného) probíhalo až po právní moci rozhodnutí o zastavení řízení (právní moci nabylo dne 27. 1. 2014), tedy po skončení řízení o správním deliktu. Pokud by tedy bylo předmětné řízení, v němž došlo k vydání napadeného rozhodnutí o zabrání věci, řádně zahájeno, stalo by se tak až za účinnosti zákona č. 407/2012 Sb.
15. Za této situace se tedy nutně uplatní zásada nepravé retroaktivity procesních norem, což znamená, že správní orgány jsou povinny procesně postupovat podle novější právní úpravy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 – 60, publ. pod č. 1349/2007 Sb. NSS). Nové ustanovení § 135zdd zákona o spotřebních daních však nemá

procesní, nýbrž hmotněprávní povahu, neboť upravuje podmínky, za nichž vzniká právo státu uložit zabrání věci (zbavit vlastnického práva dosavadního vlastníka zabírané věci), a nikoliv toliko postup ve správním řízení (procesní úkony správních orgánů). Jinak řečeno, zda jsou dány podmínky k zabrání věci, je součástí úvah správního orgánu o řešení věci samé (merita věci), nikoliv o postupu v řízení. Pokud tedy byl § 135zdd zákona o spotřebních daních zpětně aplikován na skutek žalobkyně (skladování zajištěného tabáku), šlo o retroaktivní aplikaci novější právní normy, a to ve smyslu retroaktivity pravé, což je z ústavně právního hlediska nepřijatelné, a to nejen pokud jde o trestní odpovědnost a ukládání trestů (srov. např. již nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, či body 70 až 74 nálezu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 1/14). Především by však takové retroaktivní použití právní normy muselo být zákonem výslovně stanoveno, což v tomto případě není.

16. Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci měl žalovaný aplikovat hmotněprávní ustanovení zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012, tj. konkrétně výše citovaný § 135d odst. 2 písm. a) ve spojení s § 135d odst. 1, včetně všech dalších ustanovení, která dotváří právní normu o zabrání nezačleněného tabáku (definice tabákového výrobku, povinnost značení apod.). Zároveň je ovšem třeba uvést, že použití právního předpisu, který na věc nedopadá, není bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. V usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, publ. pod č. 1926/2009 Sb.NSS, totiž rozšířený senát NSS konstatoval, že „[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“
17. V projednávané věci lze srovnáním podmínek pro uložení zabrání věci obsažených v § 135d odst. 2 písm. a) ve spojení s § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 a § 135zdd ve spojení s § 135zdc zákona o spotřebních daních (tj. ve znění zákona č. 407/2012 Sb.) dospět k závěru, že hmotněprávní podmínky pro uložení ochranného opatření zabrání věci jsou v obou dotčených ustanoveních obsažených v odlišných časových zněních zákona o spotřebních daních upraveny obdobně. V obou případech bylo možno o zabrání nezačleněných tabákových výrobků rozhodnout, pokud (1.) nebylo rozhodnuto o jejich propadnutí a (2.) věc náležela pachateli správního deliktu, kterého nelze za správní delikt stíhat. Jediným podstatným rozdílem mezi předmětnými ustanoveními je, že § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012, který měl být aplikován, (na rozdíl od nesprávně aplikovaného § 135zdd zákona o spotřebních daních) stanovil jako další dodatečnou podmínku, že se zabrání věci uloží, pokud „jejich uvedením [zde: zajištěného tabáku] do oběhu by s přihlédnutím k jejich množství mohla být způsobena újma hospodářským zájmům státu chráněných tímto zákonem.“ Pokud by tedy žalovaný v projednávané věci aplikoval na věc dopadající právní normu obsaženou v § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012, musel by se tak nutně vypořádat i s naplněním této podmínky, což však neučinil, neboť napadené rozhodnutí logicky neobsahuje žádné relevantní úvahy v tomto směru.
18. Zároveň ale nelze pominout, že žalobkyně sama aplikaci nesprávného právního předpisu nenamítala. Stejně tak neuplatnila ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí či jiné (meritorní) námitky ve vztahu k naplnění shora uvedené podmínky, jež

by ve vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soudem mohly vyústit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb.NSS). Absence relevantních úvah v odůvodnění napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu nemůže být předmětem soudního přezkumu, neboť soud je vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů a není oprávněn takto stanovené meze soudního přezkumu překročit. Jinými slovy, soud se s ohledem na dispoziční zásadu, kterou je soudní řízení ovládáno, nemůže zabývat otázkou, zda byla naplněna shora uvedená podmínka týkající se možného vzniku újmy hospodářským zájmům státu. Přesto však lze mít za evidentní, že ponechání několika desítek kilogramů nezdaněného tabáku určeného k prodeji ve volném oběhu nutně musí mít za důsledek nezanedbatelné zkrácení daňových příjmů státu a vede též k lokálnímu narušení rovného postavení obchodníků s tabákovými výrobky.

19. Za této situace nelze než konstatovat, že v rozsahu žalobkyní vymezeného soudního přezkumu důvody napadeného rozhodnutí obstojí, a to i přes aplikaci nesprávné právní normy tj. § 135zzd zákona o spotřebních daních. Žalovaný se totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o závěry spadající do mezí soudního přezkumu, zabýval týmiž skutkovými i právními otázkami, jakými by se musel zabývat i v případě aplikace ustanovení § 135d zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012. Zejména přesvědčivě odůvodnil své závěry ohledně naplnění podmínek, že nebylo rozhodnuto o propadnutí zajištěného tabáku a že zajištěný tabák náležel pachateli správního deliktu, kterého nelze za správní delikt stíhat. Žalobou napadené závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí by tedy i při správném užití relevantní právní normy nebyly odlišné. V tomto kontextu pak soud přistoupil k posouzení jednotlivých žalobkyní uplatněných žalobních bodů.
20. Při posouzení věci samé se soud nejprve zabýval žalobním bodem, jímž žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž jí žalovaný oznámil zahájení správního řízení a umožnil jí vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí. V tomto směru soud předně uvádí, že se již shodnou námitkou žalobkyně za obdobných skutkových okolností (a obdobné právní úpravy zabrání neznačeného lihu podle zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu) zabýval v rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 45 Af 18/2016 a nemá důvod se od svých závěrů odchýlit ani v této věci.
21. Z obsahu správního spisu plyne, že oznámením ze dne 24. 8. 2011 bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu žalobkyně podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 spáchaného tím, že měla jako podnikající fyzická osoba v místě svého podnikání skladovat 113 balení po 200 g neznačeného řezaného tabáku. Tímto oznámením tedy byl přesně vymezen předmět řízení o správním deliktu žalobkyně (srov. např. body 53 až 58 rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541). Jak dále vyplynulo ze správního spisu, rozhodnutím Celního úřadu Kladno ze dne 8. 8. 2012, č. j. 6187-3/2012-176900-021, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání uvedeného správního deliktu, avšak následně byla tato část rozhodnutí zrušena rozhodnutím o zastavení řízení a řízení bylo současně v tomto rozsahu zastaveno. Z těchto zjištění nelze vyvodit jiný závěr, než že Generální ředitelství cel zastavilo řízení ohledně celého skutku žalobkyně (jak byl popsán v oznámení o zahájení řízení ze dne 24. 8. 2011), čímž byl předmět tohoto deliktního řízení zcela vyčerpán.
22. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že předmětem řízení o správním deliktu je primárně příslušný skutek. Předmětem posouzení je pak nejen vina obviněného, ale také uložení

konkrétních zákonem stanovených právní následků, tj. především správních trestů, ale i případných ochranných opatření (a to bez ohledu na to, zda jsou ukládána pachateli či třetím osobám, které jsou v takovém případě účastníky deliktního řízení). Zákon o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 se správním deliktem podle § 135b odst. 1 písm. g) spojoval jednak správní tresty v podobě uložení pokuty (§ 135b odst. 4) a propadnutí věci (§ 135d odst. 1) a jednak ochranné opatření zabránění věci (§ 135d odst. 2). Jednou z podmínek pro uložení zabránění věci je přitom skutečnost, že došlo ke spáchání správního deliktu, neboť zabrat lze jen takovou věc, jež mohla být předmětem propadnutí, které však nebylo uloženo. Jinými slovy, zabránění věci je vůči propadnutí subsidiárním institutem a zabránění věci lze uložit jen ohledně věci určené nebo užití ke spáchání správního deliktu (viz návětí § 135d odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012; srov. též Kottenová, B., Petrová, P., Tomíček, M. *Zákon o spotřebních daních. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, komentář k § 135d). I při rozhodování o zabránění věci tak musí být postaveno na jisto, že skutek naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu (byť by pachatele nebylo možné za tento skutek stíhat). Z toho plyne, že rozhodování o zabránění věci tvoří integrální součást řízení o správním deliktu.

23. Pokud tedy Generální ředitelství cel v rozhodnutí o zastavení řízení samo neuložilo zabránění věci ani nevrátilo věc žalovanému k novému projednání, nýbrž toliko zrušilo rozhodnutí o správním deliktu žalobkyně a řízení zastavilo (přičemž je zřejmé, že rozhodovalo o celém skutku žalobkyně), nebylo již dále o čem řízení vést. Právní mocí rozhodnutí o zastavení řízení bylo řízení o správním deliktu žalobkyně definitivně skončeno, což bránilo jeho dalšímu pokračování, a to včetně rozhodování o zabránění zajištěného tabáku. Pokud přesto žalovaný hodlal i po zastavení řízení přistoupit k zabránění zajištěného nezařazeného tabáku, měl v zásadě jedinou možnost, a to zahájit nové správní řízení a jeho zahájení současně oznámit žalobkyni. V této souvislosti je podstatné, že rozhodnutí o zastavení řízení pro zánik odpovědnosti pachatele nevytváří překážku věci rozhodnuté (*rei iudicatae*), neboť není rozhodnutím o věci samé (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. pod č. 2316/2011 Sb. NSS a Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 596 až 597), a nebrání tedy zahájení nového řízení o téže věci. Takto však žalovaný nepostupoval a přistoupil přímo k provedení dalších úkonů v řízení. Žalobkyni lze tedy z části přisvědčit v tom, že řízení před žalovaným bylo stíženo vadou spočívající v neoznámení zahájení správního řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí.
24. Nicméně je třeba posoudit, zda výše uvedené procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Neoznámení zahájení správního řízení je bezpochyby závažnou procesní vadou, která však *a priori* nemusí mít pro výsledné správní rozhodnutí fatální následek. Smyslem řádného zahájení řízení je především zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí. Podstatné tak je, zda byla procesní práva žalobkyně reálně (materiálně vzato) zkrácena, zejména zda měla možnost se seznámit se všemi podklady napadeného rozhodnutí a v průběhu správního řízení se k nim vyjádřit, případně uvést nová tvrzení a důkazy (srov. např. body 33 a zejména 34 rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, a body 24 a 25 rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 – 41).
25. V dané věci ze správního spisu vyplynulo, že v průběhu řízení o správním deliktu, které bylo skončeno rozhodnutím o zastavení řízení, byla procesní práva žalobkyně plně respektována. Toto řízení bylo řádně zahájeno dne 29. 8. 2011, kdy bylo žalobkyni

doručeno oznámení ze dne 24. 8. 2011 (viz § 46 odst. 1 správního řádu), a žalobkyni byla opakovaně dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (zejm. při ústních jednáních dne 15. 9. 2011 a 14. 3. 2012). Totéž pak platí o průběhu formálně nezahájeného řízení, které bylo vedeno po právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. Oznámením ze dne 11. 2. 2016 byla žalobkyně poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, a to do dne konání ústního jednání (3. 3. 2016). Jak plyne z protokolu z tohoto jednání (č. j. 27902-2/2016-610000-12) žalovaný dokonce vyhověl návrhu žalobkyně a stanovil jí k vyjádření se k podkladům dodatečnou třicetidenní lhůtu. Napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno až poté, co se žalobkyně v podání ze dne 15. 3. 2016 k podkladům vyjádřila, přičemž jejími námitkami se žalovaný podrobně věcně zabýval (str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí). Je tedy zřejmé, že žalovaný se žalobkyní řádně jednal jako s účastníkem řízení, žalobkyně byla seznámena s podklady napadeného rozhodnutí a nebylo jí upřeno ani právo se k nim vyjádřit a případně uvést nová tvrzení či důkazy. Byť tedy nebylo řízení, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí, formálně řádně zahájeno, ke skutečnému materiálnímu zkrácení jejích procesních práv nedošlo. Chybný postup žalovaného tak nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

26. Žalobkyně dále namítla, že není osobou, kterou nelze stíhat podle § 135zsd písm. a) zákona o spotřebních daních. Soud nejprve opět zdůrazňuje, že na věc je potřeba aplikovat § 135d odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012, což však na posouzení této námítky nemá vliv, neboť znění obou ustanovení jsou v relevantní části shodná. Mezi důvody, pro něž nelze pachatele stíhat, nepochybně spadá i zánik odpovědnosti za správní delikt pro prekluzi, neboť pachatele, jehož odpovědnost zanikla, již nelze za jím spáchaný správní delikt postihnout. Stejným způsobem je jak soudní praxí, tak doktrínou ustáleně interpretován i § 101 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, který upravuje ochranné opatření zabránění věci, jež náleží pachateli, kterého nelze stíhat nebo odsoudit, a jehož se žalobkyně dovolává (srov. bod 23 nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 36/15; shodně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. II. ÚS 186/12, a tam citovanou komentářovou literaturu; a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 4 Tdo 1118/2017, dostupné na www.nsoud.cz). K totožnému závěru dospěla i judikatura NSS ve vztahu k obdobnému institutu podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu, ve znění zákona 289/2009 Sb. (srov. bod 15 rozsudku NSS ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 Afs 135/2015 – 43). Jak v dané věci plyne z rozhodnutí o zastavení řízení, odpovědnost žalobkyně za spáchání správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 zanikla, neboť uplynula tříletá objektivní prekluzivní lhůta stanovená v § 135l odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012. Žalobkyni tedy nebylo možné za tento delikt stíhat. Skutečnost, že k uplynutí prekluzivní lhůty došlo v důsledku nečinnosti správních orgánů, pak není z hlediska zákonných podmínek pro zabránění věci relevantní (srov. obdobně bod 16 uvedeného rozsudku NSS).
27. Pokud jde o související dílčí námitku, že žalobkyně není pachatelkou, neboť o tom nebylo pravomocně rozhodnuto, lze konstatovat, že jde o absurdní argumentaci, která nemá oporu v zákoně. Ze znění tohoto ustanovení („*náleží pachateli, kterého nelze za správní delikt stíhat*“) je zřejmé, že pachatelem není míněn ten, kdo byl uznán vinným pravomocným rozhodnutím správního orgánu, neboť takovou osobu nejenže lze stíhat, ale především jí lze uložit přímo trest propadnutí věci, vůči němuž je zabránění věci subsidiární. Pachatelem je třeba v kontextu tohoto ustanovení rozumět toho, kdo svým jednáním

naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu, tedy podnikající fyzickou osobu nebo právnickou osobu, která neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky. K uložení zabrání věci tedy nebylo vyžadováno pravomocné rozhodnutí o vině žalobkyně. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

28. Dále žalobkyně namítla, že zákon o spotřebních daních nestanoví lhůtu pro zabrání věci, proto bylo nutno pravomocně rozhodnout ve lhůtě, v níž bylo žalobkyni možné stíhat, tj. do tří let od spáchání. Žalobkyni zastávaný názor je však nesprávný a v rozporu s účelem institutu zabrání věci. Právě uplynutí prekluzivní lhůty je totiž jedním z důvodů, pro které nelze pachatele stíhat a je nutno (namísto propadnutí) uložit zabrání věci (viz výše citovanou judikaturu). Prekluzivní lhůta k zániku odpovědnosti za správní delikt nemůže být analogicky aplikována na zánik práva uložit zabrání věci, neboť v opačném případě by v případě prekluze odpovědnosti za správní delikt nebylo možné zabrání věci nikdy uložit. Právo zabrat neznačený tabák naopak zákonem o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012 nebylo nijak časově limitováno, a nelze proto přisvědčit názoru, že došlo k jeho prekluzi. Na tom nic nemění ani judikatura, na kterou žalobkyně v žalobě odkazuje. Ta je v dané věci nepřipadná, neboť se týká vyměření daně, resp. celního dluhu. Při zabrání neznačeného tabáku však vůbec nejde o fiskální zájmy státu (o majetkovou pohledávku podobnou dani, clu nebo poplatku) či o potrestání žalobkyně (pročež je nepřipadný i odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014 – 35, citovaný v její replice a týkající se sankce propadnutí vybraných výrobků podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 30. 4. 2011). Účelem ochranného opatření zabrání věci je toliko vyloučení této komodity z hospodářského oběhu, neboť nakládání s neznačeným tabákem je zásadně nezákonné (srov. zejména § 114 odst. 2, § 135p a § 135q zákona o spotřebních daních). O tom rovněž svědčí skutečnost, že po přechodu vlastnického práva na stát je neznačený tabák obligatorně zničen (§ 135zh odst. 1 zákona o spotřebních daních), a neslouží tak jako jeho majetkový příjem. Jinými slovy, účelem zabrání neznačeného tabáku není získání majetkového prospěchu státem (jako u daní apod.), ale zbavit vlastnického práva dosavadního vlastníka, ať jím je pachatel správního deliktu nebo jiná osoba [§ 135d odst. 2 písm. b) a c) zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012] tak, aby mohl být zničen. Žalobní bod je proto nedůvodný.
29. Dále žalobkyně namítla, že dne 25. 8. 2014 se v rozporu s protokolem č. j. 129122/2014-610000-32.5 nekonalo ohledání věci, ale odebrání vzorků, které bylo navíc nezákonné. Soud předně konstatuje, že pouhé nesprávné označení úkonu v protokolu je toliko formálním pochybením, které samo o sobě nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak navíc plyne z výše uvedeného protokolu, úkon, který dne 25. 8. 2014 prováděl žalovaný, byl ohledáním zajištěného tabáku podle § 54 správního řádu tak, jak je chápáno žalobkyní citovanými rozsudky NSS ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 59/2008 – 80, či ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113. Pracovníci žalovaného vlastním empirickým nazíráním ohledali zajištěný tabák, což plyne z jejich zjištění, že byl zajištěn v kartonech přelepených celními páskami, nacházel se v průhledných plastových baleních bez popisu, jejichž obsahem byl materiál vzhledem i vůní skutečně připomínající tabák, a že plastových balení bylo celkem 110. Je zřejmé, že účelem bylo především ztotožnění zajištěného tabáku oproti rozhodnutí o zajištění, aby bylo postaveno na jisto, že se jedná o zajištěný tabák. Ze zajištěného tabáku byly posléze odebrány vzorky, což ale nic nemění na tom, že se stále jednalo o důkaz ohledáním věci. Samotná skutečnost, že v té době nebylo řádně zahájeno správní řízení pak, jak bylo již výše obecně uvedeno, nemohla mít vliv na zákonnost

napadeného rozhodnutí. Procesní práva žalobkyně byla při ohledání zajištěného tabáku respektována a žalobkyně jejich porušení ani nenamítá. Podle výše uvedeného protokolu se její zástupce celého úkonu účastnil a bylo mu umožněno vznést námitky do protokolu, který podepsal. Ohledání se účastnila také nestranná osoba (§ 54 odst. 4 správního řádu).

30. Nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaný nebyl oprávněn odebrat vzorky zajištěného tabáku. Povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu. Za tím účelem je podle § 50 odst. 2 věty první správního řádu povinen – a v mezích zákona tedy i oprávněn – opatřit příslušné podklady, včetně důkazních prostředků. Povinností účastníka přitom podle věty poslední téhož ustanovení je poskytovat správnímu orgánu při opatrování podkladů veškerou potřebnou součinnost. Vzhledem k tomu, že odběr vzorků zajištěného tabáku byl nutný ke zjištění, zda se jedná o tabák ke kouření, neboť jen ten musí být značen (§ 114 odst. 2 ve spojení s § 101 odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2012), znamená to, že povinností žalobkyně jako účastníka řízení bylo odběry vzorků ze zajištěného tabáku umožnit. Jinak řečeno, její povinností bylo strpět odběr vzorků a naopak právem žalovaného bylo odběr vzorků provést. Jak vyplynulo z protokolu o ohledání ze dne 25. 8. 2014, zástupce žalobkyně byl odběru vzorků přítomen a ničeho proti tomu nenamítal. Jelikož zajištěný tabák byl již dříve zajištěn a nacházel se v dispozici žalovaného, nebylo třeba odebrání vzorků autoritativně vynucovat a postačilo, že jej žalobkyně konkludentně strpěla.
31. Nezákonná konečně není ani sama skutečnost, že odběr byl proveden při ohledání zajištěného tabáku, neboť správní řád ani zákon o spotřebních daních postup při odběru vzorků v rámci správního řízení blíže neupravují. Naopak se jedná o vhodný postup, který umožňuje za přítomnosti účastníka ztotožnit příslušné zboží jeho ohledáním a poté z něj odebrat vzorky. Účastník tak má možnost se k postupu správního orgánu vyjádřit a vznášet návrhy a námitky. Vzorky zajištěného tabáku tedy byly získány v souladu se zákonem a protokol o jeho zkouškách byl použitelným důkazem (§ 51 odst. 1 správního řádu). Tento žalobní bod je proto nedůvodný.
32. Konečně žalobkyně namítla, že nebyla přítomna zkoušce kouření zajištěného tabáku provedené Celně technickou laboratoří. Soud konstatuje, že zkoušku kouření, kterou prováděla Celně technická laboratoř, nelze považovat za provádění důkazu, neboť se jednalo toliko o součást analýzy zajištěného tabáku, jejíž výsledky jsou zachyceny v protokolu o zkoušce ze dne 21. 10. 2014, který má povahu odborného posouzení podle § 56 správního řádu (viz též bod 30 žalobkyní citovaného rozsudku NSS ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113). Zákon v takovém případě žalobkyni nepřiznává procesní právo být přítomna zkouškám Celně technické laboratoře (včetně kouření zajištěného tabáku) a povinností žalovaného nebylo ji o nich vyrozumět podle § 51 odst. 2 správního řádu. Opak neplyne ani ze žalobkyní citované judikatury. Závěr vyslovený v bodě 18 rozsudku NSS sp. zn. 1 Afs 71/2009 se týká důkazu kouřením tabáku před správním orgánem, jenž v dané věci nebyl prováděn. S ohledem na to, že výsledky analýzy provedené Celně technickou laboratoří byly jednoznačné a žalobkyně skutečnost, že zajištěný tabák byl určen ke kouření, nijak nezpochybňovala ani nenavrhla provedení důkazu kouřením, nebyl ani důvod, aby žalovaný takový důkaz sám prováděl. Podkladem napadeného rozhodnutí byl až příslušný protokol o zkoušce vypracovaný Celně technickou laboratoří, s nímž byla žalobkyně řádně seznámena při ústním jednání dne 3. 3. 2016, jak plyne z protokolu z tohoto jednání č. j. 27902-2/2016-610000-12. Nebylo tedy zkráceno ani její právo

seznámit se s prováděnými důkazy a vyjádřit se k nim. I tento poslední žalobní bod je proto nedůvodný.

33. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu